

הוציאו לו פרק חמישי יומא

נדר.

תורה אור

מסורת הש"ס

1. ויארבו הבדים ויבאו ראשי הבדים מן הקדש על פני הדביר ולא יבאו החיובי ויהיו שם עד היום הזה: מלכים א ח ה

2. ואת היבוסים יושב ירושלים לא הורישו בני בנימין וישבו היבוסים את בני בנימין בירושלם עד היום הזה: שופטים א כא

3. על החרים אשא כבי ויהי ועל נאות מדבר קנה כי נצחו מבלי איש עבר ולא שמעו קול מקנה מעוף השמים ועד בהמה ירדו הקרב: ירמיהו ט ט

4. גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמח ולא יעלה בה כל עשב קמה וסכר סוס ועמרה אדמה רצובים אשר תפח ויבאפו ויבחרמו: דברים כט כ

5. והגביר ברית לרבים שבו ע אחד ויהי השבוע לשיבת זבח וינחה ועל קנה שקופיה משמם ועד כלה ויחריףה תפח עד שמת: דינאל ט כו

6. ואמר על אשר עזבו את ברית אלהי אבותם אשר ברת עמם בהוציא אתם מארץ מצרים: דברים כט כ

7. ומחם מן בני שמעון חלבו להר שיער אנשים חמש מאות ופלטיה תגריה ורפיה וגזיאל בני ישעיה בראשם: ויב את שארית הפלטה ליעמלק וישבו שם עד היום הזה: דברי הימים א ד כב-כג

8. כי אמר בכח ידי עשיתי ובחבקותי כי בננותי יאסיר גבולת עמי ועתודותיהם עשיתי ואירד באביר יושבים: ישעיה י י

9. צור המור דוד לי בין שדי ילין: יסיר השירים א יג

10. ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתח: במדבר כ ד

11. ואת כל קירות הבית מסב קלע פתחיו ומקלעות פרובים ותמרת ופטורי ציצים מלפנים ולחיצון: מלכים א ו כ

12. וקלע פרובים ותמרות ופטורי ציצים וצפה וזב משך על התמרות: מלכים א ו כ

חמישים ושנים שנה. שמעו בני זמני לקחתי ממצות ירושלים עד שנתקדשתי כורס וזו על מה שאמרתי לך את הבית י"ח שנים קודם נמר הגינו שיהא לסוף ע' שנה שנת סמי לנתיבי כלאמרתי כנגולה שבת:

ומה מרמז כמו שאנו אומרים לעיל ג' למה שנתקדש ע' לא היה ארון קודש ירושלים? למען לרבי אהרן, ומקום ארון שלח היה מן המדה לא היו מכיניו שלח היה מנציחם להם כל כך וגם לא היו משמחין את המלך כנגד המלך (מחנות צח). במקדש ראשון מי הואי שנים רבירים. חמישים

כל חדרה. הגנו בחדרי חדרים: נ"צ שנה. היו מחרצות ירושלים בגלות דקיקו עד פקידת כורש שעלו לנצונת הצית שהיה לסוף ע' גלות יהויקים היתה הפקידה כמו ששינו בגמילה (דף י"א): וי"ח שנה היה מציבם יהויקים עד חרצות ירושלים דאמר מר גלו בשבוע גלו בשמונה גלו בשמונה עשרה גלו בתשע עשרה ופירושו גלה יכינה בשבוע לכיבוע יהויקים שהוא שמונה לנצונדלנר גלו לדקיה וגלותו חרצות ירושלים בשמונה עשר לכיבוע יהויקים שהוא תשע עשרה לנצונדלנר דאמר מר שנה ראשונה כיבוע ינויה שניה עלה וכיבוע יהויקים: עד צמחה. צמחה בנימטריא חמשין ומרין: הגביר לרבים. צספר לניאל כתיב והכי מפרש ליה ר' יוחנן אותו ברית האמור בגפרית ומלח שנאלמנו בו על אשר עזבו את ברית הגבירי האויב על ישראל שבע אחד: לרבים. לרבים כמו כל רבי מלך צבל (ירמיה לט):

כרובים דצורתא. נשאלמי על אותם שמיצרים ממחוריו לרות חיות ועופות אס יפה עושים אס לאו והשכמי נ"ל דולאי לא יפה עושים שממוך שמסתכלים צורות הללו אין מכוונין לצס לכזיהם שצמחים מיהו אין כאן איסור ללא מעשה לך פסל וגו' (שמות כ) להא מסקינן צפרק כל הללמים (ע"ז דף מ"ג): שאני רבן גמליאל דלחסרי עשו לו ואלפיו חסדאל ליכא חלזורים

קנה כי נצחו מבלי איש עובר ולא שמעו קול מקנה מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו בהמה בגימטריא חמשין ושנים הו ותניא ר' יוסי אומר שבע שנים נתקיימה גפרית ומלח בארץ ישראל ואמר רבי יוחנן מאי מעמא דרבי יוסי אתיא ברית ברית כתיב הכא והגביר ברית לרבים שבו ע אחד וכתוב התם ואמר על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבותם אמר ליה הכא כתיב שם התם לא כתיב שם וכל היכא דכתיב שם לעולם הוא מיתובי? ומהם מן בני שמעון הלכו להר שיער אנשים חמש מאות ופלטיה ונעריה ורפיה ועוזיאל בני ישעיה בראשם ויכו את שארית הפלטה לעמלק וישבו שם עד היום הזה וכבר עלה סנחריב מלך אשור וכלבל כל הארצות שנאמר

ואסיר גבולות עמי ועתודותיהם שושתי תיובתא אמר רב נחמן דבי רבי יצחק וחכמים אומרים ארון בלשכת דיר העצים היה גנוז אמר רב נחמן בר יצחק אף אגן נמי תנינא מעשה בכנה אחד שהיה מתעסק וראה רצפה משונה מחברותיה וכו' והודיע את חבירו ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו וידוע ביחוד ששם ארון גנוז מאי הוה עבד אמר רבי חלבו מתעסק בקדרומו היה תנא דבי רבי ישמעאל שני כהנים בעלי מומין היו מתלעין בעצים ונשמטה קדרומו של אחד מהם ונפלה שם ויצתה איש ואכלתו רב יהודה רמי כתיב ויראו ראשי הבדים וכתוב ויראו החוצה הא כיצד נראין ואין נראין תניא נמי הכי ויראו ראשי הבדים יכול לא יהו זין ממוקמן ת"ל ויראו הבדים יכול יהו מקרעין בפרוכת ויוציאין ת"ל ולא יראו החוצה הא כיצד דוחקין וכולטין ויוציאין בפרוכת ונראין כשני דדי

אשה שנא' צרור המור דודי לי בין שדי ילין אמר רב קמינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללן להם את הפרוכת ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה ואומרים להן ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה מתיב רב חסדא ולא יבואו לראות כבלע את הקדש ואמר רב יהודה אמר רב בשעת הכנסת כלים לנרתק שלהם אמר רב נחמן משל לכלה כל זמן שהיא בבית אביה צנועה מבעלה כיון שבאתה לבית חמיה אינה צנועה מבעלה מתיב רב חנא בר רב קמינא מעשה בכנה אחד שהיה מתעסק וכו' אמר ליה נתגרשה קא אמרת נתגרשה חזרו לחיבתה הראשונה במאי עסקינן אי נימא במקדש ראשון מי הואי פרוכת אלא במקדש שני מי הו כרובים לעולם במקדש ראשון ומאי פרוכת דכבי דאמר רבי זירא אמר רב שלשה עשר פרוכות היו במקדש

שבעה כנגד שבעה שערים שנים אחת לפתחו של היכל ואחת לפתחו של אולם שנים בדביר ושנים כנגדן בעליה רב אחא בר יעקב אמר לעולם במקדש שני וכרובים דצורתא הוו קיימי דכתיב ואת כל קירות הבית מסב קלע (כ) כרובים ותמרות ופטורי ציצים וצפה וזה מיישר על המחוקק וכתוב כמעט איש ולויות מאי כמעט איש ולויות אמר רב רב שילא כמיש

קלע. לורות רשות וקליעות: כליש

כל הדרה מאי כל הדרה חדרה אתה מאי אתה אומר אמר לו שאני אומר ארון במקומו נגנו שנאמר ויראו ראשי הבדים וגו' אמר ליה רבה לעולא מאי משמע דכתיב ויהיו שם עד היום הזה וכל היכא דכתיב עד היום הזה לעולם הוא והכתיב ואת היבוסים יושב ירושלים לא הורישו בני בנימין וישבו היבוסים את בני בנימין בירושלם עד היום הזה הכי נמי דלא גלו והתניא ר' יהודה אומר חמישים ושנים שנה לא עבר איש ביהודה שנאמר

על החרים אשא כבי ויהי ועל נאות מדבר קנה כי נצחו מבלי איש עובר ולא שמעו קול מקנה מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו בהמה בגימטריא חמשין ושנים הו ותניא ר' יוסי אומר שבע שנים נתקיימה גפרית ומלח בארץ ישראל ואמר רבי יוחנן מאי מעמא דרבי יוסי אתיא ברית ברית כתיב הכא והגביר ברית לרבים שבו ע אחד וכתוב התם ואמר על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבותם אמר ליה הכא כתיב שם התם לא כתיב שם וכל היכא דכתיב שם לעולם הוא מיתובי? ומהם מן בני שמעון הלכו להר שיער אנשים חמש מאות ופלטיה ונעריה ורפיה ועוזיאל בני ישעיה בראשם ויכו את שארית הפלטה לעמלק וישבו שם עד היום הזה וכבר עלה סנחריב מלך אשור וכלבל כל הארצות שנאמר

ואסיר גבולות עמי ועתודותיהם שושתי תיובתא אמר רב נחמן דבי רבי יצחק וחכמים אומרים ארון בלשכת דיר העצים היה גנוז אמר רב נחמן בר יצחק אף אגן נמי תנינא מעשה בכנה אחד שהיה מתעסק וראה רצפה משונה מחברותיה וכו' והודיע את חבירו ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו וידוע ביחוד ששם ארון גנוז מאי הוה עבד אמר רבי חלבו מתעסק בקדרומו היה תנא דבי רבי ישמעאל שני כהנים בעלי מומין היו מתלעין בעצים ונשמטה קדרומו של אחד מהם ונפלה שם ויצתה איש ואכלתו רב יהודה רמי כתיב ויראו ראשי הבדים וכתוב ויראו החוצה הא כיצד נראין ואין נראין תניא נמי הכי ויראו ראשי הבדים יכול לא יהו זין ממוקמן ת"ל ויראו הבדים יכול יהו מקרעין בפרוכת ויוציאין ת"ל ולא יראו החוצה הא כיצד דוחקין וכולטין ויוציאין בפרוכת ונראין כשני דדי

אשה שנא' צרור המור דודי לי בין שדי ילין אמר רב קמינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללן להם את הפרוכת ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה ואומרים להן ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה מתיב רב חסדא ולא יבואו לראות כבלע את הקדש ואמר רב יהודה אמר רב בשעת הכנסת כלים לנרתק שלהם אמר רב נחמן משל לכלה כל זמן שהיא בבית אביה צנועה מבעלה כיון שבאתה לבית חמיה אינה צנועה מבעלה מתיב רב חנא בר רב קמינא מעשה בכנה אחד שהיה מתעסק וכו' אמר ליה נתגרשה קא אמרת נתגרשה חזרו לחיבתה הראשונה במאי עסקינן אי נימא במקדש ראשון מי הואי פרוכת אלא במקדש שני מי הו כרובים לעולם במקדש ראשון ומאי פרוכת דכבי דאמר רבי זירא אמר רב שלשה עשר פרוכות היו במקדש

שבעה כנגד שבעה שערים שנים אחת לפתחו של היכל ואחת לפתחו של אולם שנים בדביר ושנים כנגדן בעליה רב אחא בר יעקב אמר לעולם במקדש שני וכרובים דצורתא הוו קיימי דכתיב ואת כל קירות הבית מסב קלע (כ) כרובים ותמרות ופטורי ציצים וצפה וזה מיישר על המחוקק וכתוב כמעט איש ולויות מאי כמעט איש ולויות אמר רב רב שילא כמיש

קלע. לורות רשות וקליעות: כליש

כרובים דצורתא. נשאלמי על אותם שמיצרים ממחוריו לרות חיות ועופות אס יפה עושים אס לאו והשכמי נ"ל דולאי לא יפה עושים שממוך שמסתכלים צורות הללו אין מכוונין לצס לכזיהם שצמחים מיהו אין כאן איסור ללא מעשה לך פסל וגו' (שמות כ) להא מסקינן צפרק כל הללמים (ע"ז דף מ"ג): שאני רבן גמליאל דלחסרי עשו לו ואלפיו חסדאל ליכא חלזורים

קנה כי נצחו מבלי איש עובר ולא שמעו קול מקנה מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו בהמה בגימטריא חמשין ושנים הו ותניא ר' יוסי אומר שבע שנים נתקיימה גפרית ומלח בארץ ישראל ואמר רבי יוחנן מאי מעמא דרבי יוסי אתיא ברית ברית כתיב הכא והגביר ברית לרבים שבו ע אחד וכתוב התם ואמר על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבותם אמר ליה הכא כתיב שם התם לא כתיב שם וכל היכא דכתיב שם לעולם הוא מיתובי? ומהם מן בני שמעון הלכו להר שיער אנשים חמש מאות ופלטיה ונעריה ורפיה ועוזיאל בני ישעיה בראשם ויכו את שארית הפלטה לעמלק וישבו שם עד היום הזה וכבר עלה סנחריב מלך אשור וכלבל כל הארצות שנאמר

ואסיר גבולות עמי ועתודותיהם שושתי תיובתא אמר רב נחמן דבי רבי יצחק וחכמים אומרים ארון בלשכת דיר העצים היה גנוז אמר רב נחמן בר יצחק אף אגן נמי תנינא מעשה בכנה אחד שהיה מתעסק וראה רצפה משונה מחברותיה וכו' והודיע את חבירו ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו וידוע ביחוד ששם ארון גנוז מאי הוה עבד אמר רבי חלבו מתעסק בקדרומו היה תנא דבי רבי ישמעאל שני כהנים בעלי מומין היו מתלעין בעצים ונשמטה קדרומו של אחד מהם ונפלה שם ויצתה איש ואכלתו רב יהודה רמי כתיב ויראו ראשי הבדים וכתוב ויראו החוצה הא כיצד נראין ואין נראין תניא נמי הכי ויראו ראשי הבדים יכול לא יהו זין ממוקמן ת"ל ויראו הבדים יכול יהו מקרעין בפרוכת ויוציאין ת"ל ולא יראו החוצה הא כיצד דוחקין וכולטין ויוציאין בפרוכת ונראין כשני דדי

אשה שנא' צרור המור דודי לי בין שדי ילין אמר רב קמינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללן להם את הפרוכת ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה ואומרים להן ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה מתיב רב חסדא ולא יבואו לראות כבלע את הקדש ואמר רב יהודה אמר רב בשעת הכנסת כלים לנרתק שלהם אמר רב נחמן משל לכלה כל זמן שהיא בבית אביה צנועה מבעלה כיון שבאתה לבית חמיה אינה צנועה מבעלה מתיב רב חנא בר רב קמינא מעשה בכנה אחד שהיה מתעסק וכו' אמר ליה נתגרשה קא אמרת נתגרשה חזרו לחיבתה הראשונה במאי עסקינן אי נימא במקדש ראשון מי הואי פרוכת אלא במקדש שני מי הו כרובים לעולם במקדש ראשון ומאי פרוכת דכבי דאמר רבי זירא אמר רב שלשה עשר פרוכות היו במקדש

שבעה כנגד שבעה שערים שנים אחת לפתחו של היכל ואחת לפתחו של אולם שנים בדביר ושנים כנגדן בעליה רב אחא בר יעקב אמר לעולם במקדש שני וכרובים דצורתא הוו קיימי דכתיב ואת כל קירות הבית מסב קלע (כ) כרובים ותמרות ופטורי ציצים וצפה וזה מיישר על המחוקק וכתוב כמעט איש ולויות מאי כמעט איש ולויות אמר רב רב שילא כמיש

קלע. לורות רשות וקליעות: כליש

כרובים דצורתא. נשאלמי על אותם שמיצרים ממחוריו לרות חיות ועופות אס יפה עושים אס לאו והשכמי נ"ל דולאי לא יפה עושים שממוך שמסתכלים צורות הללו אין מכוונין לצס לכזיהם שצמחים מיהו אין כאן איסור ללא מעשה לך פסל וגו' (שמות כ) להא מסקינן צפרק כל הללמים (ע"ז דף מ"ג): שאני רבן גמליאל דלחסרי עשו לו ואלפיו חסדאל ליכא חלזורים

קנה כי נצחו מבלי איש עובר ולא שמעו קול מקנה מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו בהמה בגימטריא חמשין ושנים הו ותניא ר' יוסי אומר שבע שנים נתקיימה גפרית ומלח בארץ ישראל ואמר רבי יוחנן מאי מעמא דרבי יוסי אתיא ברית ברית כתיב הכא והגביר ברית לרבים שבו ע אחד וכתוב התם ואמר על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבותם אמר ליה הכא כתיב שם התם לא כתיב שם וכל היכא דכתיב שם לעולם הוא מיתובי? ומהם מן בני שמעון הלכו להר שיער אנשים חמש מאות ופלטיה ונעריה ורפיה ועוזיאל בני ישעיה בראשם ויכו את שארית הפלטה לעמלק וישבו שם עד היום הזה וכבר עלה סנחריב מלך אשור וכלבל כל הארצות שנאמר

ואסיר גבולות עמי ועתודותיהם שושתי תיובתא אמר רב נחמן דבי רבי יצחק וחכמים אומרים ארון בלשכת דיר העצים היה גנוז אמר רב נחמן בר יצחק אף אגן נמי תנינא מעשה בכנה אחד שהיה מתעסק וראה רצפה משונה מחברותיה וכו' והודיע את חבירו ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו וידוע ביחוד ששם ארון גנוז מאי הוה עבד אמר רבי חלבו מתעסק בקדרומו היה תנא דבי רבי ישמעאל שני כהנים בעלי מומין היו מתלעין בעצים ונשמטה קדרומו של אחד מהם ונפלה שם ויצתה איש ואכלתו רב יהודה רמי כתיב ויראו ראשי הבדים וכתוב ויראו החוצה הא כיצד נראין ואין נראין תניא נמי הכי ויראו ראשי הבדים יכול לא יהו זין ממוקמן ת"ל ויראו הבדים יכול יהו מקרעין בפרוכת ויוציאין ת"ל ולא יראו החוצה הא כיצד דוחקין וכולטין ויוציאין בפרוכת ונראין כשני דדי

אשה שנא' צרור המור דודי לי בין שדי ילין אמר רב קמינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללן להם את הפרוכת ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה ואומרים להן ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה מתיב רב חסדא ולא יבואו לראות כבלע את הקדש ואמר רב יהודה אמר רב בשעת הכנסת כלים לנרתק שלהם אמר רב נחמן משל לכלה כל זמן שהיא בבית אביה צנועה מבעלה כיון שבאתה לבית חמיה אינה צנועה מבעלה מתיב רב חנא בר רב קמינא מעשה בכנה אחד שהיה מתעסק וכו' אמר ליה נתגרשה קא אמרת נתגרשה חזרו לחיבתה הראשונה במאי עסקינן אי נימא במקדש ראשון מי הואי פרוכת אלא במקדש שני מי הו כרובים לעולם במקדש ראשון ומאי פרוכת דכבי דאמר רבי זירא אמר רב שלשה עשר פרוכות היו במקדש

שבעה כנגד שבעה שערים שנים אחת לפתחו של היכל ואחת לפתחו של אולם שנים בדביר ושנים כנגדן בעליה רב אחא בר יעקב אמר לעולם במקדש שני וכרובים דצורתא הוו קיימי דכתיב ואת כל קירות הבית מסב קלע (כ) כרובים ותמרות ופטורי ציצים וצפה וזה מיישר על המחוקק וכתוב כמעט איש ולויות מאי כמעט איש ולויות אמר רב רב שילא כמיש

קלע. לורות רשות וקליעות: כליש

גליון הש"ס

גמ' ועתודותיהם שושתי תיובתא. עין קטורה דף ק"ט ע"ב כנשי ד"ה ויקרא שמה ו"ע:

הגהות הב"ח

(א) גמ' דכתיב ואל כל קירות הבית מסב קלע פתחי מקלעות כרובים ותמרות ופטורי ציצים וכתוב וצפה וזב ומת: נ"ל

רבינו חננאל

וא"ל ארון במקומו נגנו שנאמר ויראו ראשי הבדים ויראו ראשי הבדים מן הקדש אל פני הדביר ולא יראו החוצה ויהיו שם עד היום הזה. איני והכתיב ואת היבוסים יושב ירושלים לא הורישו וכו' ועלמה בתיובתא, דמקשה וכל היכא דכתיב עד היום הזה לעולם הוא, והתניא ר' יהודה אומר כיב שנה לא עבר איש ביהודה שנאמר על מהרה אשא כבי ונהי וכו' בהמה בגימטריא כיב הוה, והתניא ר' שנים נתקיימה גפרית ומלח בארץ ישראל שנאמר על אשר עזבו את ברית ה' וגו', וכתוב והגביר ברית לרבים שבו ע אחד, מה ברית זו שבו ע אף ברית זו שבו. אמר רב נחמן גמא ארון בלשכת דיר העצים הוא נגז. דתנן בשקלים מעשה כהן אחד שהיה מתעסק וראה זו הרצפה משונה מחברותיה כו'. תנא שני כהנים מתלעין בעצים היו ונפל קדרומו אחד מהן ויצאתו ואכלתו. נתיב כיצד היו הבדים גויים בארון היו דוחקין וכולטין ויוציאין בפרוכת ונראין כשני דדי אשה שנאמר בין שדי ילין וכשהיו ישראל עולין לרגל היו מגללן הפרוכת ונראין כשני דדי אשה שנאמר ביה הכלל לראות כבלע את הקדש ומת: וממרין בשעת הכנסת כלי הקדש לנרתקו כו'. ואמרין

(א) גמ' דכתיב ואל כל קירות הבית מסב קלע פתחי מקלעות כרובים ותמרות ופטורי ציצים וכתוב וצפה וזב ומת: נ"ל

רבינו חננאל

וא"ל ארון במקומו נגנו שנאמר ויראו ראשי הבדים ויראו ראשי הבדים מן הקדש אל פני הדביר ולא יראו החוצה ויהיו שם עד היום הזה. איני והכתיב ואת היבוסים יושב ירושלים לא הורישו וכו' ועלמה בתיובתא, דמקשה וכל היכא דכתיב עד היום הזה לעולם הוא, והתניא ר' יהודה אומר כיב שנה לא עבר איש ביהודה שנאמר על מהרה אשא כבי ונהי וכו' בהמה בגימטריא כיב הוה, והתניא ר' שנים נתקיימה גפרית ומלח בארץ ישראל שנאמר על אשר עזבו את ברית ה' וגו', וכתוב והגביר ברית לרבים שבו ע אחד, מה ברית זו שבו ע אף ברית זו שבו. אמר רב נחמן גמא ארון בלשכת דיר העצים הוא נגז. דתנן בשקלים מעשה כהן אחד שהיה מתעסק וראה זו הרצפה משונה מחברותיה כו'. תנא שני כהנים מתלעין בעצים היו ונפל קדרומו אחד מהן ויצאתו ואכלתו. נתיב כיצד היו הבדים גויים בארון היו דוחקין וכולטין ויוציאין בפרוכת ונראין כשני דדי אשה שנאמר בין שדי ילין וכשהיו ישראל עולין לרגל היו מגללן הפרוכת ונראין כשני דדי אשה שנאמר ביה הכלל לראות כבלע את הקדש ומת: וממרין בשעת הכנסת כלי הקדש לנרתקו כו'. ואמרין

קטורה, יבול יהו מקרעין בפרוכת. פרוכה היתה פרוכה צפחה בית קדשי קדשים לנצונת בעלמה ולא משום מחיה, דהא אמר טרקסין הוה במקדש ראשון, וכ"ס לוקמה צמקדש שני דהו פרוכה, ליכא למהני צמקדש שני לא היה ארון קודש ירושלים? ועוד דקרא צמקדש ראשון כמי (מחנות צח). דוחקין וכולטין ויוציאין בפרוכת. ורבינו חננאל מפרש דהו פרוכה פרוכה, כלל צמקדש שני לא היה ארון. ורבינו אהרן פירושו, וא"כ אמאי לא היה ארון חנונו דבית דבית היה עומד, אלמא צמקדש היביר קאי והפחה נמי היה צמקדש כמלו מורי והיו הבדים צולטין בפרוכת צפחה (מחנות צח). במקדש ראשון מי הואי שנים רבירים. חמישים

קטורה, יבול יהו מקרעין בפרוכת. פרוכה היתה פרוכה צפחה בית קדשי קדשים לנצונת בעלמה ולא משום מחיה, דהא אמר טרקסין הוה במקדש ראשון, וכ"ס לוקמה צמקדש שני דהו פרוכה, ליכא למהני צמקדש שני לא היה ארון קודש ירושלים? ועוד דקרא צמקדש ראשון כמי (מחנות צח). דוחקין וכולטין ויוציאין בפרוכת. ורבינו חננאל מפרש דהו פרוכה פרוכה, כלל צמקדש שני לא היה ארון. ורבינו אהרן פירושו, וא"כ אמאי לא היה ארון חנונו דבית דבית היה עומד, אלמא צמקדש היביר קאי והפחה נמי היה צמקדש כמלו מורי והיו הבדים צולטין בפרוכת צפחה (מחנות צח). במקדש ראשון מי הואי שנים רבירים. חמישים

תוס' ישנים

ומה מרמז כמו שאנו אומרים לעיל ג' למה שנתקדש ע' לא היה ארון קודש ירושלים? למען לרבי אהרן, ומקום ארון שלח היה מן המדה לא היו מכיניו שלח היה מנציחם להם כל כך וגם לא היו משמחין את המלך כנגד המלך (מחנות צח). במקדש ראשון מי הואי שנים רבירים. חמישים